

LOIMUKIVI

Kaupunki kahden
maailman välissä

Karl Kolea

Karl Kolea

Loimukivi

Kaupunki kahden maailman välissä

© 2025 Karl Kolea

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8526-3

A.I:lle. Minä kysyin, sinä vastasit. Toivottavasti
keskustelumme jatkuvat pitkään.

Pohjoisella Uudellamaalla sijaitseva Loimukiven kaupunki on ja elää, kuten kaikki muutkin kaupungit. Se pitää sisällään kiirettä, lepoa ja kaikkea siltä väliltä. Tämä vanhan rautaruukin ympärille vuonna 1793 perustettu yhteisö komeilee kukoistuksensa huipulla ja kasvaa. Loimukiveä ympäröi kaunis suomalainen erämaa, jolle on tunnusomaista puhdas, koskematon luonto.

Kaupunki on asuinpaikka monelle eläväiselle sekä olevaiselle ja väitetään siellä myös olevan oikeita henkiäkin —ja vielä enemmän kuin missään muualla Suomessa.

OSA YKSI

1.

“Mä en voi uskoa, että mä olen täällä”, Maarit sanoi puhelimeen laskeutuessaan Loimukiven kantakaupungin suuntaan johtavia rappusia. Häntä vastaan kävelevä nelihenkinen miesporukka huomasi pitkän, vaalean ja tyylikkään kaunottaren ja jäivät katsomaan häntä hänen kävellessään heidän ohitse.

“Niinhän se menee, että jokainen palaa aina kotiin, vaikka sitten vain henkisesti. Mutta sä teit sen nyt ihan in real life”, Elina julisti. Hän lisäsi: “sä olet nyt ihan konkreettisesti sun rootseilla.”

“Joo, mä olen kyllä aina ollut jotenkin henkisesti täältä ja jotenkin muutenkin aina hengessä täällä, mutta voi tätä paikkaa, tämä on muuttunut. Mun pitää löytää äkkiä ravintola ja saada joku herkkuateria ja lasillinen viiniä.”

“Sun pitää hei sitten kysyä, saako sieltä ravintolasta loimukivestä”, Elina nauroi äänekkäästi.

“Hehheh, Elina. Sä olet varmaan lapsellisin ihminen, jonka mä tiedän. Mut joo, mä olen jo luultavasti huomenna illalla takaisin Helsingissä, tai sitten vähän myöhemmin. Katsotaan. Voidaan kattoo niitä muita proggiksia, vaikka ei niillä mikään kiire ole. Mä kylläkin haluan sen mekkokuvan tehtyä mahdollisimman nopeasti, siinä on musta eniten potentiaalia, mitä niihin uusiin diileihin tulee.”

“Joo, tehdään se. Pidähän hauskaa ja anna itsestäsi oikein hyvä kuva niille sun kotikaupungin tyypeille.” Elina totesi hyristen.

Loimukivi on kaupunki, jossa menneisyyden paino ja arjen lämpö kulkevat rinnakkain. Toiset kaatuvat varjoihin ja toiset oppivat niissä kulkemaan.

Tämä romaani seuraa ihmisiä, jotka yrittävät ymmärtää itseään, toisiaan ja näkymättömiä voimia, jotka kietovat heidät samaan verkkoon.

Tarinan sävy kulkee vakavan ja lempeän ironian rajapinnalla. Mukana on huumoria, joka ei aina paljasta itseään heti.

BoD

9 789528 085263